

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Lélegzet a zöld fényben**

1. A könyv, ami nem lehet

Nagyóska

A fülkében a massa csöve halkabban szisszent, mint máskor. Alinda először azt hitte, a fal rezeg a dinamótól — aztán meglátta a sötétet a sarokban.

Egy könyv. Nem képernyő, nem hologram. Bőr. Berepedezett, fekete, mint a kolónia éjszakája, ha lenne éjszaka. A fedelén aranyból vert kígyó tekergőzött körbe, és a levegőben apró, narancssárga szikrák lebegtek — mintha a tárgy maga lélegezne.

— Ez nem lehet itt — suttogta.

A nagymama nem ijedt meg. Inkább úgy nézett, ahogy akkor, amikor a régi utcákról mesélt.

— A nagyszüleim beszéltek egy kötetről — mondta. — Azt mondták: ha megjelenik, a történet nem a pedálon kezdődik.

2. Arany és bőr

Téli Ágnes

Alinda ujját az arany peremére tette. Meleg volt. Nem a padló melege, nem a massa édessége — másféle. Olyan, mint amikor a nagymama hangja a múltat hozza be a fülkébe.

A kígyó pikkelyei apró árnyékokat vetettek. A kör alakú keret gótikus élei árnyékban vesztek el, de a fémen végigfutó fény úgy szólt, mintha valaki belülről nézne ki.

Az ajtóban megállt az Őrszem. A fényes arclemez egy másodpercig a könyvön pihent.

— Nem azonosított tárgy — mondta, és a hangjából hiányzott a szokásos bizonyosság.

Alinda a könyvet a pléd alá csúsztotta. A szikrák még egy pillanatig a levegőben maradtak, aztán elhaltak, mint kifújt gyertya.

A nagymama megszorította a kezét.

— Ha nem tudják mérni — suttogta —, akkor mesélni kell róla. Mielőtt ők találnak neki nevet.

3. A hetedik kötet

Homály Bálint

Éjjel — vagy abban a szakaszban, amit éjszakának hazudtak — Alinda kinyitotta.

A lapok nem papírok voltak a régi értelemben. Inkább vékony, száraz bőr, és a tinta sötétzölden ült bennük. Az első lapon, a kígyó árnyékában, egyetlen sor állt:

A hetedik kötet.

— Miért hetedik? — kérdezte Alinda.

A nagymama a szemöldökét ráncolta, mint aki számol, de a számok régebbiek nála.

— Mert hatot már elnyelt a felejtés — felelte. — És a hetedik azért maradt, hogy emlékeztessen: a történetnek van fedele. Nem csak csöve és pedálja.

Alinda végighúzta az ujját a sor alatt. A szikrák újra megjelentek — halkabban, mint először, de eléggé ahhoz, hogy tudja: a könyv válaszol.

Kint az Őrszem lépései elhaladtak. A kolónia tovább tekert.

Bent, a pléd alatt, az aranytekerdő várta a következő oldalt.

4. Szikrák a sötétben

kis Ferenc

A munka szakaszán Alinda a pedált nyomta, de a feje a fedél aranyán járt. Egyszer, amikor a lámpák egy pillanatra elhalványultak, a szeme sarkában újra felvillant egy narancssárga pont — mintha a könyv a fölkében is lélegezne, és a fénye idáig érne.

A szomszéd odanézett.

— Te is látod? — kérdezte halkán.

Alinda nem hazudott, és nem magyarázott. Csak bólintott.

A pihenőfolyosón a nagymama már várta. A könyv a szokásos helyén volt, a pléd alatt, de a levegő íze más volt — nem édes, hanem száraz, mint a régi papír, amit Alinda soha nem szagolt, csak elképzelt.

— Ma este olvasunk — mondta a nagymama. — Nem a kolónia napirendjét. A hetediket.

Alinda a kígyóra gondolt. Arany. Tekergő. És arra, hogy egy történet akkor is nő, ha a falak azt mondják: nincs hova.

5. Lélegzet a zöld fényben

Pedál-János

Az őrszem nehéz, fémes léptei lassan elhalványultak a csarnok túlsó végében, de a beton vibrálása még sokáig ott maradt a levegőben. A hármas számú őrszem fagyos, bizonytalan optikája még egyszer visszanézett a homályból, mintha maga a gép sem tudná pontosan regisztrálni, hogy az iménti wattingadozás pusztán hiba volt-e, vagy a bioakkumulátorok szándékos túlterhelése.

A tizenkettes padnál Alinda combjai rángatóztak a kimerültségtől. A lány a hajtókarra borult, tüdeje zihálva szívta be a dinamóterem olajszagú, fülledt gőzét. A nagymama

remegő kézzel nyúlt át a két pedálállás közötti szűk résen, s egy pillanatra megszorította unokája izzadt csuklóját. Nem szólt semmit, a régi mesék elfojtott csendje mögött most nem a gyávaság, hanem a pusztaság túlélés néma hálája húzódott meg.

A szomszédos pad felől János óvatosan közelebb fordult. Tekintete Alinda elfehéredett arca és a nagymama lassuló mozdulatai között cikázott. János pontosan tudta, mit jelentett ez az áldozat: a lány nemcsak a saját adagját hajtotta le, hanem az öregasszony hiányzó wattjait is magára vállalta, megvédve őt a büntetőállomástól. János mellkasát forró, szorító érzés járta át. A kolónia szigorú napirendje és az adagolt kalóriák világa között nem lett volna szabad helynek lennie a vonzódásnak, mégis, ebben a megfeszített mozdulatban látta meg mindazt, ami még emberré tette őket a vas és a gőz között.

János lassan, észrevétlenül korrigált a saját lendkerekének feszítésén, felkészülve arra, hogy ha a sárga lámpa újra villanni kezdene, átvegye a terhelést. Embernek lenni ebben a csarnokban nem a szabályzat követését jelentette, hanem azt a néma cinkosságot, amellyel egymás terhét hordozták.